

terlovgivning, og det indeholder i alle Tilfælde Forbudslovgivning i en saadan Form, at selv om man ikke kan finde den ganske aabenbar i Loven, saa er der ingen, der er i Tvivl om, i hvilken Retning adskillige af Lovens Bestemmelser sigter, nemlig i Retning af Forbud. Det, jeg fra første Færd har hævdet i dette Ting, og som jeg til Stadighed vil hævde sammen med andre ærede Medlemmer, er, at naar vi skal gaa til at vedtage en Lov af denne Art, maa det være en ren Næringslov, der ikke i sig indeholder andre Bestemmelser end dem, der vedrører Næringen. Men til det Resultat er vi ikke naaet. Vi er naaet til det, som adskillige af os i høj Grad har befrygtet, nemlig at der i denne Næringslov skulde komme andre Bestemmelser ind, der ikke vedrørte selve Næringen; det er akkurat, hvad der er sket. De Bestemmelser, der nu indeholdes i Forslaget, betyder paa mange Omraader et Indgreb i den personlige Frihed. Den højtærede Indenrigsminister kan nu nok saa meget i Stedet for at bruge Ordet „den personlige Frihed“ udtrykke sig paa den Maade, som han gjorde før: „den personlige Bekvemmelighed“. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister ikke saarner i den Forbindelse ønsker at komme ind paa Ordet Frihed, for han maa selv være klar over, at hvis der er noget, der mangler i den Lov, saa er det Respekt for den personlige Frihed. I Kraft af den Stilling, jeg har indtaget hidtil, vil det være mig umuligt at stemme for dette Lovforslags Vedtagelse her i Tinget ved tredie Behandling. Jeg vil anbefale alle dem, der har samme Syn som jeg paa, hvad dette Lovforslag nu indeholder, ogsaa at stemme imod Forslagets endelige Vedtagelse. Dette Lovforslag — hvis det kunde tænkes, at det blev vedtaget af denne Rigsdag — vil maaske ikke komme til at gøre den Skade, mange venter, for jeg tror, at en Vedtagelse af Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, vilde være et saa kraftigt Varsko til Befolkningen, at den for en Gangs Skyld vilde vaagne op og rejse sig imod et System, der i den Grad gaar den personlige Frihed for nær og indfører Tvangsstyre og Politiofsyn; jeg tror, at Befolkningen vilde ryste Loven af sig. Derfor er jeg af den Overbevisning, at alle de, der virkelig mener noget med „personlig Frihed“, i Dag vil stemme imod Lovens endelige Vedtagelse her i Tinget.

Kvist: Jeg synes ikke, jeg kan lade være at tage Ordet for en kort Bemærk-

ning. Der er ført mange Ting frem, som jeg ikke skal komme ind paa, men der er et Par Punkter, som giver mig Anledning til at sige et Par Ord. Nu er det nævnt, at det vil være uforsvarligt at vedtage dette Beværterlovsforslag, fordi der sidder en Kommission, der overvejer Forbuds-spørgsmaalet. Men det er den samme Kommission, der har fremsat Beværterlovsforslaget, saa der er ingen Uoverensstemmelse i dette; det synes jeg, man ikke maa glemme, at det er Ædruelighedskommissionens Forslag, der her foreligger til Behandling. Med Hensyn til de ulykkelige Følger, der skulde flyde af Lovforslaget og det Indgreb i den frie Næring, som man taler om, idet man taler om den frie Beværternæring, forekommer det mig, at de ærede Talere bør mindes, hvordan vi er kommet bort fra den frie Beværternæring. Vi har haft den før; vi fik den ved Loven af 29. December 1857, men den kom vi bort fra ved de kommunale Raads egen, frie Beslutning. Lovgivningsmagten gav dem jo Ret til at indskrænke Beværternæringernes Antal, og det gjorde de ved fri Beslutning rundt omkring i Købstæderne. Den frie Beværternæring er vi kommet bort fra, og det har vi naaet ved de kommunale Raads frie Beslutning. Man bygger nu videre paa det Princip; thi det, man bygger paa ved dette Lovforslag, er det kommunale Selvstyre og intet som helst andet; det er i Flugt med den Udvikling, vi har haft gennem de senere Aar. Der foreligger ikke noget i dette Lovforslag, som peger i Retning af Tvang eller Forbud; det er Selvstyret, man bygger paa, og intet som helst andet.

L. Rasmussen: Det Lovforslag om Beværternæring, vi nu skal til at stemme om, indeholder adskillige Bestemmelser, jeg kunde have ønsket anderledes; og saaledes gaar det jo mange Gange, naar vi stemmer ved tredie Behandling, at vi vedtager Lovforslag, hvis Bestemmelser vi kunde ønske anderledes. Men naar jeg ser paa den Beværterlov, der er den gældende i Dag, og det Lovforslag, som her foreligger, og jeg skal vælge mellem at beholde den gamle Lov og faa den nye, saa anbefaler jeg at stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg mener, at det indeholder Fremskridt, som er større end det, der i mine Øjne er Tilbageskridt, og jeg mener som den højtærede Indenrigsminister, at man ved at udarbejde saadanne Lovforslag skal passe paa ikke at gaa for hurtigt frem, men tilvejebringe en rolig Udvikling. Jeg tror, at den højtærede